

tydning, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. Men da Lovforslaget kom til det høje Folketing, fordrede Folketingsudvalget, i hvilket i Parentes bemærket den tidligere Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse havde Sæde, alle de nu af mig nævnte Sikkerhedsforanstaltninger udslettede. Udvalget ønskede at indskrænke sig i alt væsentligt til „fuld Offentlighed“. Det siger derom: „Fuld Offentlighed er det, som kan sætte Publikum i Stand til at bedømme Sikkerheden og vælge derefter“. Angaaende Centralkontrollen i Indenrigsministeriet, som Regeringen havde foreslaaet, udtaler Udvalget, at det „gaar udover Behovet“, og saa tilføjer Udvalget, at det „ønsker ikke en ensidig Forfølgning af den størst mulige Sikkerhed“. Paa samme Tid indrømmer imidlertid Udvalget, at hvis dets eget Forslag bliver vedtaget, er det, som det siger, „en nærliggende Mulighed, at Tab og Skade kan være indtruffet, inden Befolkningen faar fornøden Oplysning til at tage sig i Agt“. — Det var altsaa ud fra disse Forudsætninger, at man omskrev baade formelt og reelt Sparekassekommissionens og Regeringens Forslag fuldstændigt, og saa fik vi den Sparekasselov af 1880, som vi have nu, under en ret stærk Beklagelse fra den daværende Indenrigsministers Side. Denne Sparekasselov er et prægnant Udtryk for den folkelige Selvstyres Idé, som nu i øvrigt er i Mod sætning til vore Dages vidtgaaende Indgreb og Beskyttelse, saaledes som dette f. Eks. lægger sig for Dagen i vor nye og udmærket virkende Livsforsikringslovgivning. Det er et nær beslægtet Omraade, hvor man nu i højeste Grad har ønsket at gribe ind.

Efter denne korte Oversigt vender jeg tilbage til det foreliggende Lovforslag. Det er den enkelte Bestemmelse i Sparekasseloven af 1880, som foreslaas suspenderet, og som jeg oplyste er den eneste Bestemmelse i den nuværende Sparekasselovgivning, hvor man paa en Maade kunde sige, at Folketinget havde skærpet i alt Fald Ordlyden af Regeringens Forslag, der som sagt gik ud paa Likvidation i det nævnte Tilfælde. Imidlertid er dette kun tilsyneladende; i alt Fald hævdedes det af Folketingsudvalget. Det udtaler, at enhver Indskyder i Sparekassen, der ikke fik sit berettigede og begrundede Krav paa Udtagelse af sine Midler af en Sparekasse fyldstgjort, vilde være berettiget til at fordre Kassen erklæret fallit. Under disse Omstændigheder kunde man da, hvad der vilde være nok saa godt, statuere i selve

Loven, at det offentlige havde Forpligtelse til at erklære Kassen konkurs. I Overensstemmelse med denne Udtalelse er det saa, at den høje Regering nu ikke blot foreslaar, at Regeringen skal fritages for den den paahvilende Pligt i Henhold til Sparekasseloven til at erklære Kassen konkurs, men at vi samtidig gennem Lovgivningen skulle fratage de enkelte Kreditorer den Ret, de have ifølge den almindelige Lovgivning, til at kunne forlange Kassen erklæret konkurs.

Naar Regeringen nu har bestemt sig til at gaa denne Vej, skal jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det havde været bedre, om man havde foreslaaet en Forandring i den nugældende Sparekasselovs § 8, saaledes at denne Forandring ogsaa havde faaet Virkning for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Jeg kan nemlig ikke se, at der, hvis vi vedtage denne Lov, i Fremtiden vil kunne indtræde noget Tilfælde af en Sparekassetestning, uden at de selskabs Grunde ville kunne gøres gældende som i nærværende Tilfælde for en Suspension af Sparekasselovens Bestemmelser, et Moratorium som her foreslaaet. Jeg kan heller ikke se, at der, da det er den første store Lejlighed, der har frembudt sig i alt Fald til at overveje, hvorvidt Sparekasselovens § 8 maatte være den for Sparerne og Debitorerne hensigtsmæssigste Ordning, kunde ligge noget saarende eller ydmygende i at erkende, at Praksis havde vist, at denne Paragraf i Sparekasseloven ikke var saa heldig, som den burde være, og at man derfor havde fundet Anledning til at fremsætte Forslag om en Ændring af den. Efter den af Regeringen nu foreslaaede Fremgangsmaade ville vi altsaa i hvert enkelt Tilfælde, naar en af disse mange Hundrede Sparekasser skulde komme i en lignende Situation, hvad jeg vil haabe ikke vil blive Tilfældet, men som man dog er berettiget til at frygte kunde blive Tilfældet, være i den samme Stilling som nu, nemlig at maatte vedtage en særlig Undtagelseslov for den paagældende Sparekasse.

Naar jeg efter at have opholdt mig paa denne Maade ved det første Afsnit af Loven gaar over til det andet, da lyder det jo saaledes: „Indtil nærmere Bestemmelse er truffen med Hensyn til Kassens fremtidige Ordning, bemyndiges Indenrigsministeren til at ansætte en Forretningsleder for Kassen. Der tillægges den paagældende et Honorar, hvis Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren“. Jeg skal begynde med Slutningen. Jeg mener, at